

[Bilgrav-Nielsen]

slutningen, men jeg tager vist ikke meget fejl, hvis jeg mener, at dette punkt i hvert fald må være på kant med, hvad der står i dobbeltbeslutningen.

Det afgørende er, at socialdemokratiet nu mener, at det skal fastslås i et dagsordensforslag, at der ikke må forberedes opstilling, så længe der forhandles. Også det kan vi støtte. Vi mener, det er afgørende at man undgår flere atomraketter. Det er indlysende, at der for længst er opbygget et arsenal af atomvåben, som langt overgår, hvad der måtte være behov for. Alle ved, at begge parter er i stand til at knuse hinanden indtil flere gange, så her må vi sige, at nok er nok, at forberede opstilling af flere er vanvid. Vel foregår der opstilling af nye atomvåben andre steder i verden, og især har det interesse, hvad man foretager sig i Sovjet. Det er selvfølgelig forkasteligt, men det ændrer ikke ved det faktum, at der er opstillet nok atomvåben på begge sider til, at man kan knuse hinanden indtil flere gange.

Det radikale venstre har fra første færd taget afstand fra dobbeltbeslutningen. Vi opfordrede kraftigt den forrige regering til i december 1979 at tage afstand fra dobbeltbeslutningen. Desværre ville man ikke dengang lytte til os, så vi kan nu konstatere, at der trods alt er sket en fremgang, en forbedring, en fornuftig ændring af socialdemokratiets politik siden da. Men vi synes, det er lidt ærgerligt. Især må det være ærgerligt for socialdemokratiet, at man ikke var i stand til at træffe en sådan klarere, mere konsekvent beslutning dengang, hvor man selv havde regeringsmagten i Danmark, hvor der var socialdemokratiske regeringer i Norge, i Vesttyskland, i Holland. Så havde der været en chance for, at de problemer, dobbeltbeslutningen har rejst, ikke var blevet rejst. Vi kan som sagt støtte dagsordensforslaget.

Jeg må også her i dag - det synes jeg er vigtigt at få trukket frem - minde om, at i forhold til den dagsorden, som blev vedtaget den 8. februar i år, er der tale om en klar manifestation, en klar afstandtagen fra opstilling af nye atomvåben. Det, der er afgørende for, om en sådan beslutning får nogen betydning, er, om regeringen vil efterleve den.

Udenrigsministeren siger i sin redegørelse, at der på en række punkter er sket en opfølgning af folketingets beslutninger i dagsor-

denen af 8. februar, og det skal jeg ikke bestride. På ét punkt vil jeg dog gerne efterlyse udenrigsministerens kommentar. Det hed i det tredje »at« i den dagsorden, der blev vedtaget den 8. februar 1983, at regeringen skulle støtte realistiske bestræbelser for at få etableret atomvåbenfrie zoner, der omfatter begge sider af den skillelinje, der deler Europa. Jeg vil gerne spørge konkret: hvilke initiativer, hvilke kontakter har man taget eller er man i færd med at tage vedrørende dette emne? Det mangler jo ikke på forslag.

Man kan sige mange kritiske ting om de forskellige forslag til atomvåbenfrie zoner, fælles for dem er dog, at de må betegnes som nogle realistiske overvejelser om, hvordan man kan komme ud af det problem, som det er, at der opstilles stadig flere atomvåben. Jeg synes, det må være en klar forpligtelse for et land som Danmark, en del af det nordiske område, europæiske område, at arbejde for, at vi får oprettet atomvåbenfrie zoner.

Socialdemokratiet skal ikke skoses for, at de bevæger sig i debatten. Det er naturligt, at man gør det. Der er en kraftig bevægelse i befolkningen i debatten. Der er en klart stigende tendens til at tage afstand fra flere atomvåben, ikke bare i Danmark, i Norden, i Europa, men også i USA. De ordførere, som i dag kritiserer os for at argumentere imod opstilling af flere atomvåben, burde tænke igennem, om det nu er et holdbart standpunkt, de har indtaget.

Vi hører nu og da udtrykket, at dobbeltbeslutningen ikke alene er udtryk for, at man ønsker at øge den militære magt, men lige så meget for, at man ønsker at få manifesteret NATO-landenes sammenhold. Derfor vil man fastholde dobbeltbeslutningen. Det kan en sådan beslutning vel bruges til, men man bør nok også overveje, om den situation, at man trods en stigende modstand folkeligt og politisk begynder at opstille nye atomraketter, ikke kunne tænkes at være et meget alvorligt anslag imod sammenholdet inden for NATO. Jeg tror, at man vil komme til at opleve en fantastisk folkelig manifestation imod det, hvis man påbegynder opstilling af nye atomraketter.

Jeg skal gentage, at det radikale venstre kan opfordre til at stemme for dagsordensforslaget og kan opfordre regeringen til til punkt og prikke at efterleve dagsordensforslaget.